

„Szeresd az Urat, a te Istenedet... és felebarátodat, mint magadat.” (Lk 10,27)

A keresztények egységének imahetére [1] idén az a javaslat, hogy a fent idézett ószövetségi igéből induljanak ki az elmélkedések[2]. Jézus Jeruzsálembe tart, amikor feltartóztatja egy törvénytudó és azt kérdezi tőle: „Mester, mit tegyek, hogy eljussak az örök életre?” [3] Így indul a beszélgetésük, amelyben Jézus visszakérdez: „Mi áll a törvényben?” [4] Ezzel a kérdezőt készíti válaszadásra: az Isten és a felebarát iránti szeretetben együttesen foglalható össze a Törvény és a Próféták.

„Szeresd az Urat, a te Istenedet... és felebarátodat, mint magadat.”

„Kit tekintsek felebarátomnak?” – folytatja a törvénytudó. A Mester pedig az irgalmas samaritánus történetének elbeszélésével válaszol. Nem sorolja fel, hogy milyen embereket tekinthetünk felebarátainknak, hanem inkább leírja azt a mély együttérzést, amivel viseltetnünk kell irántuk minden tettünkben. Nekünk kell a többi ember „felebarátjává” válnunk.

Úgy kell feltennünk a kérdést, hogy „én kinek vagyok a felebarátja”.

Úgy, mint az irgalmas samaritánus, gondját kell viselnünk a szükségét szenvedő testvéreinknek, nem kell félnünk, hogy mélyen belemenjünk egyes helyzetekbe, inkább forduljunk mindenkire segítők, támogató, bátorító szeretettel.

Lássuk önmagunkat a másik emberben, és azt tegyük vele, amit önmagunkkal tennénk. Ez az ún. „arany szabály”, amely minden vallásban megtalálható. Gandhi nagyon szemléletesen mondja el: „Te és én egy vagyunk. Nem árthatok neked anélkül, hogy magamat meg ne sebezném.” [5]

„Szeresd az Urat, a te Istenedet... és felebarátodat, mint magadat.”

„Ha nem érdekel bennünket vagy belenyugszunk, hogy a felebarátunk szükségét szenved akár anyagilag akár lelkileg, akkor nem mondhatjuk, hogy úgy szeretjük, mint saját magunkat. Nem mondhatjuk, hogy úgy szeretjük őt, ahogy Jézus szerette. Egy olyan közösségben, amely Jézus tanítása szerint a szeretetre akar törekedni, nem lehet, hogy ne tekintsenek mindenkit egyenlőnek, azonos szinten, nem lehet, hogy kitaszítsanak, vagy elhanyagoljanak valakit. [...]
Amíg a felebarátunkat idegennek tekintjük, aki megzavarja a nyugalunkat és felborítja a terveinket, addig nem mondhatjuk, hogy teljes szívünkben szeretjük Istent.” [6]

„Szeresd az Urat, a te Istenedet... és felebarátodat, mint magadat.”

Az élet az, ami a jelen pillanatban történik veled. Ha észreveszed azt, aki melletted van, ha meg tudod hallgatni a másikat, akkor ez nagyon érdekes távlatokat nyithat meg, és váratlan kezdeményezéseket indíthat el.

Így történt ez Victoriával is:

„A templomban mellettem ült egy afrikai asszony, és nagyon tetszett, ahogy énekelt, nagyon szép hangja volt. Meg is dicsértem, és biztattam, hogy csatlakozzon a plébánia kórusához. Megálltunk beszélgetni, és kiderült, hogy guineai szerzetesnő, aki átutazóban van Madridban. Elhagyott újszülötteket és gyerekeket fogadnak be az intézetükbe, és felnevelik őket egészen felnőtt korukig, és segítik az egyetemi tanulmányaikat, vagy szakmát tanítanak nekik. Egy jól működő varrodát is üzemeltetnek, de nincs elég varrógépük.

Fölajánlottam, hogy segítek varrógépeket keresni. Jézusban bíztam, mert éreztem, hogy meghallgat, és ő készítet arra, hogy számíthatások nélkül szeressek.

Az egyik barátom ismert egy műhelyt, és szívesen bekapcsolódott ebbe a szeretet-láncba. Nyolc varrógépet meg tudtak javítani és még egy vasalógépet is hozzátettek. Egy baráti házaspár pedig felajánlotta, hogy elviszi Madridba. Pihenni akartak menni két napra, de útirányt változtattak, és majdnem ezer kilométert autóztak ezért. Így a »reménység varrógépei« hosszú szárazföldi és tengeri utazás után eljutottak Malabo városába. A guineaiak hihetetlen csodálattal fogadták, és hálás köszönetüket fejezték ki.”

Patrizia Mazzola és az életige csoport gondozásában

[1] Az egész északi féltekén január 18. és 25. között tartják, a déli féltekén pedig Pünkösdi hetében. Az imádság szövegét ebben az évben egy Burkina Faso-i ökumenikus csoport állította össze.

[2] vö. Mtörv 6,4-5 és Lev 19,18

[3] Lk 10,25

[4] Lk 10,26

[5] C. Lubich, *A szeretet művészete*, Új Város, Budapest, 2005, 16. o.

[6] C. Lubich, Az élet igéje 1985. november, *Parole di Vita*, a cura di Fabio Ciardi (*Opere di Chiara Lubich 5*; Città Nuova, Roma 2017) pp. 340–341.

forrás: fokolare.hu